

ДЕТСКИ ЖИВОТЪ

— Три пжти, сине..., — отвърна дервишът. — Да помогне Аллахъ на всички ви да отидете тамъ.

— Хаджи дервишъ баба, — запита ходжата, — можешъ ли да кажешъ на единъ недостоенъ, като мене, за какво си тръгналъ отъ толкова далече? Видѣхъ те, че записвашъ нѣщо въ джамията...

Дервишътъ допи кафето си и стана.

— Ще ти кажа, сине. Единъ старъ хаджия ми каза въ Дамаскъ, че въ този градъ имало една джамия съ единъ камъкъ, на който били написани стари персийски слова. За тѣхъ дойдохъ и тѣхъ записахъ...

— Какво значатъ тия слова?

— И азъ още не мога да разбера добре... Както го чета... е добре! На камъка пише: „Дето е текло, пакъ ще тече“... А какво значатъ тия думи, нека по-мждритѣ да ги тълкуватъ.

Той се подпрѣ на патеричката и тръгна нагоре къмъ града. Още бѣше твърде рано и чаршията не бѣше се съвсемъ размърдала. Дервишътъ позаобиколи улицитѣ, пре-

ди да влѣзе въ хана на Стамболовъ. Току предъ вратата се сблъска съ даскалъ Петко. Младиятъ човѣкъ учудено го погледна, а дервишътъ му направи знакъ съ ржка да го следва. Това бѣше тъй неочаквано, че даскалътъ наистина се подчини безъ да мисли.

Дервишътъ влѣзе въ стаята на виенския гостъ, дочака даскалътъ и следъ като заключи вратата, хвърли тежката си зелена чалма на леглото.

— Ухъ! Удушихъ се съ тази чалма!

Славейковъ гледаше съ широко отворени очи госта.

— Какво ми се чудишъ? — запита той съ смѣхъ. — Отъ Букурещъ до тукъ съмъ дошълъ само да прочета Асеновата колона. Можехъ ли да отида при мюдюрина и да му кажа да ме пустне въ джамията? Затова разиграхъ тази комедия.

— Кой си ти бе, братко?

— Георги Раковски, редакторътъ на „Дунавски лебедъ“... И хемъ да ми препишешъ онова стихотворение, което снощи ми чете...

Змей Горянинъ

